

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Vi har allerede adskillige gange i dag måttet konstatere, at hr. Knud Lind har lidt svært ved at opfatte, så jeg kan såmænd ikke være særlig rystet over, at han heller ikke kan opfatte, hvad det er, jeg gør, når jeg påtaler politiets overgreb mod det, som folketinget har fastsat angående retssikkerheden her i landet, f.eks. at man ikke giver børn adgang til at ringe hjem, når de er anholdt og tilbageholdt af politiet. Heldigvis ser justitsministeren noget anderledes på den sag end hr. Knud Lind.

Det, der gør, at vi i dag kan – med rette, synes jeg – stå og diskutere, om der ikke er indgreb, som vi må gøre omgående, er ikke alene det, at man naturligvis i udvalget skal have tid til at gennemgå tingene og søge oplysninger. Det er da ikke underligt. Men vi må også konstatere, at til trods for, at forslaget blev vedtaget i maj måned, lykkedes det ikke den socialdemokratiske regering – skønt beslutningsforslaget af 1982 havde ligget adskillige måneder her i tinget – hverken i løbet af maj måned, juni måned, juli måned, august måned eller september måned at få nedsat det udvalg. Det har også gjort, at det haster mere, end man måske umiddelbart kan forstå.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Fru Grethe Kindberg Jørgensen spurgte, om man ikke kunne forestille sig, at det bare blev ved og ved, at man ligesom gik ind i en rutine. Det, som er præciseret i cirkulæret, er, at hvis der bliver tale om, at man ønsker en fiksering, skal lægen med det samme tilkaldes. Hvis man har foretaget en fiksering i en akut situation, skal lægen derefter tilkaldes. Man skal indføre tidspunktet og begrundelsen for samt de nærmere enkeltheder i forbindelse med tvangsmidlets anvendelse i rapporten og underskrive det indførte, som der står i cirkulæret. Videre står der, at senest ved stuegangen den følgende dag skal der tages stilling til, om anvendelsen af tvangsmidlet kan ophøre, og lægejournalen skal suppleres med oplysning om den trufne afgørelse. Jeg mener, vi hermed har en sikkerhed for, at det ikke bare er noget, der fortsætter og fortsætter. Det er noget, der skal tages op til lægelig vurdering hele tiden.

Wilhjelm (VS):

Jeg tror, det er ligegyldigt, hvordan vi vender og drejer os, så er hr. Knud Linds indvendinger mod vores forslag underlødige. Jeg har i årevis søgt, men ikke kunnet få oplysninger om omfanget af tvangsforanstaltninger, da de ikke findes. Når jeg så bl.a. fremsætter et forslag om, at nu må vi have de oplysninger ved, at der kommer en indberetningspligt, så siger hr. Knud Lind, at det må jeg ikke foreslå, når jeg ikke kan påvise, hvilket omfang det har. Den form for logik er jeg bare afskåret fra at diskutere videre med hr. Knud Lind. Jeg har kun ønsket at trække op, at det er altså den form for logik, han anvender i kritikken af forslaget.

Hr. Bernhard Baunsgaard beklagede, at forslaget ikke også omfattede en afskaffelse af registreringen af sindslidende tvangsindlagte i kriminalregisteret. Jeg vil understrege, at det punkt har vi naturligvis ikke opgivet, men det har aldrig hørt hjemme i dette forslag. Det var et selvstændigt forslag. Der skete det med det i maj måned, at flertallet her i salen afviste det med den begrundelse, at man accepterede justitsministerens idé om, at det skulle behandles i sindssygelovudvalget. Jeg har den største fortrøstning til, at sindssygelovudvalget – sandsynligvis med undtagelse af justitsministeriets og politiets repræsentanter som sædvanlig, men alle de andre fornuftige mennesker med kendskab til denne sektor – vil gå ind for, at man afskaffer registreringen af tvangsindlæggelser i kriminalregisteret, og uanset om udvalget går ind for det eller ej, får vi snart en afklaring på det, og så vil den sag naturligvis blive taget op igen. Det er ikke et udtryk for, at den sag er droppet, når den ikke er med i dette beslutningsforslag. Den har aldrig hørt hjemme i dette beslutningsforslag, og vi accepterer, at nu afventer vi udvalgets svar – selv om det er kommet til at vare lidt længere, end vi dengang fik stillet i udsigt. Det viser lidt om, at det udvalgsarbejde nok i det hele taget ikke kommer til at gå så hurtigt, som de fleste håber. Det viser igen lidt om, at det kan være nødvendigt undervejs at foretage nogle administrative forbedringer. Vi vil nu se, hvad udvalget kommer med, og så på det grundlag tage spørgsmålet om registrering i kriminalregisteret op igen.